

Errare humanum

2011 szeptember 21. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Errare humanum est, azaz tévedni emberi dolog – mondja a jól ismert latin mondás. Tévedni lehet, rosszul dönteni – hibás vagy elégtelen információk alapján – lehet, de felismerni s korrigálni a hibát nem csupán jog, hanem éppen a többség érdekében kötelesség is. S minél el?bb ismerjük fel a tévedést, minél el?bb változtatunk, helyesbítünk, annál kisebb az okozott kár.

Persze csak akkor kell módosítani a korábbi elképzelésen, ha valóban meggy?z?dtünk a döntés helytelenségér?l. Akkor azonban késlekedés nélkül. Ilyen esetben a józan többség, az adófizet? állampolgárok dönt? része els?sorban nem a korábbi hibás döntés meghozóját látja, hanem az érvek súlya alatt meghajló, a hibát felismerni és elismerni képes, felel?sségteljesen gondolkodó, országáért, nemzetéért felel?sséggel tartozó, erkölcsi tartással is bíró, a tévedhetetlenséget nem zászlajára t?z? vezetést.

Ennyi általánosság után a konkrétum: az egykulcsos adó. Ez a közgazdasági kérdés nem egyszer? aritmetikai feladat. Ezzel magyarázható, hogy felkészült, elismert szakemberek, kiváló közgazdászok között is igen er?teljes véleménykülönbség lehet, más tények, adatok, kül- és belgazdasági háttér-információk figyelembevételével eltér? eredményre, következtetésekre jutottak.

Már a bevezetés tervezésekor is úgy véltem, hogy az egykulcsos adó egyértelm?en rossz, s nem fogja azokat a vélt el?nyöket (például a kis- és középvállalkozások segítése s ezáltal jelent?s számú, új munkahely teremtése) igazolni, amelyek miatt a 2010-ben felálló új kormány ezt az intézkedést meghozta. Nem hiszem, hogy túl sok olyan ember volt Magyarországon 2010-ben, aki nálam jobban örült annak, hogy nyolc év súlyosan elhibázott és – mondjuk ki bátran – nemzetellenes politikáját követ?en a jobboldal, a nemzeti er?ket képvisel? irányzat került hatalomra. De igyekszem objektív lenni, s úgy vélem, fel kell emelni szavamat akkor, ha komoly hibát észlelek. Nem vagyunk ugyanis olyan gazdagok (s?t nagyon is szegények vagyunk!), hogy mell?zhetnénk olyan forrásokat (itt adóbevétel), amelyek a külföldi adósságállomány jelent?s mérv? csökkentéséhez nélkülözhetetlenek.

Nem volna szabad csupán presztízsokokból mereven ragaszkodni a korábban elképzeltekhez, merni kell a hibát beismerni. S most nem csupán néhány – számomra meghatározó jelent?ség?, irányt mutató, kiváló felkészültség? – közgazdász (Chikán Attila, László Csaba) véleményére támaszkodom, hanem els?sorban baráti-ismer?si köröm álláspontjára, amely röviden így fogalmazható meg: az egykulcsos adó rossz, mert gazdasági szempontból nem el?nyös, társadalmi-erkölcsi szempontból pedig kifejezetten káros. Ugyanis egyrészt ennek következtében az ország kasszájába az adóból jóval kevesebb folyik be, mint mondjuk a kétkulcsos adórendszer esetében, holott ezer helye (például közoktatás, egészségügy, vasút-korszer?sítés) lenne a bejöv? pénznek a már említett adósságcsökkentésen túl is. A másik, nem kevésbé fontos indok a társadalmi kiegyensúlyozottság kérdéséhez kapcsolódik, hiszen az egykulcsos adó a gazdagokat még gazdagabbá teszi, s ezáltal még inkább n? a különbség a szegények és a tehet?sek között. Egy olyan országban, ahol kormány azt hirdeti, hogy szociálisan érzékeny, erre

oda kellene figyelni, s ugyanakkor nem téveszteni szem el?l, hogy sajnálatos módon az ország lakosságának legalább 10-15 százaléka mélyszegénységben él, és a korábbi középrétegb?l is (például a devizahitelek bed?lése miatt) egyre többen kerülnek a szegénységi küszöb alá.

Nem elhanyagolható összegekr?l van szó. Hadd hozzak egy friss, konkrét példát. Bejelentették, hogy az utóbbi id?szak legnagyobb áfacsalását (egymilliárd forint) leplezték le a Nemzeti Adó- és Vámhivatal pénzügyi nyomozói egy sertésfelvásárlással és húsforgalmazással foglalkozó cégnél.

Nos, Magyarország leggazdagabb emberének (évi jövedelme hétmilliárd forint) ennél nagyobb összeg marad a zsebében a most bevezetett egykulcsos adó és a korábbi adórendszer alkalmazása során számítható adó különbségeként. Erre van az országnak szüksége? Nem lehetne az ilyen milliárdokat inkább útépítésre, óvodák korszer?sítésére, a kultúra támogatására, a kórházi várólisták megszüntetésére fordítani? Nemes, a társadalom többsége által jó szívvel támogatott célokra hasznosítani?

A cikket egy latin mondással kezdtem, legyen hasonló a befejez? rész is. Audiatur et altera pars, azaz hallgattassék meg a másik fél is. Nos, én képviselem a másik felet. Én is. Sokan vagyunk. Meg kellene hallgatni a véleményünket! Meghallgatni s aztán cselekedni! Hogy a nyolcvan esztendeje született színész, Latinovits Zoltán álma – szeretnék egy boldog, szabad országban boldog és kiegyensúlyozott embereket látni – egyre közelebb kerüljön hozzánk.
Szabó S. András egyetemi tanár, magyarhirlap.hu

Ajánló